

BROGÅNG, m. 2. Fältet på en bro, en brygga.
BROHUFVUD, n. 5. 1) Yttersta ändan af en brobänk. — 2) (krigsk.) Skans eller förskansning vid ena ändan af en brygga.

BROHVALF, n. 5. Hvalf, hvarpå en bro hvilat.

BROINSPEKTOR, brönnspäcktör, m. 3. Tjensteman, som tillser, att ankommande och afgående fartyg lossa och lasta i föreskrifven ordning.

BROK, m. 2. (sjöt.) 1) Hvarje låg, som hindrar någon rörlig sak att flyttas ur sitt rätta läge. — 2) Hvardera af gårdingarna på ett gaffelsegel.

BROKAD, bråkåd, m. 3. (fr. *Brocart*) Siden-tyg, genomväfdt med guld eller silfver. [Brocad.]

BROKAR, n. 5. Se *Brokista*.

BROKFÄGEL, se *Sof*.

BROKIG, a. 2. 1) Som har flera färger, hvilka passa illa tillsammans, hvilkas blandning gör en obehaglig verkan på ögat. *Arlekinstrojan är b.* (Talesätt) *B. som Per Målares nattstuga.* (Ordspr.) *Det fins flera b-a hundar än prestens,* det fins väl flera andra af samma slag, halt, beskaffenhet, utseende, o. s. v. — 2) (fig.) Uppblandad af flera olika slag; oordentlig, förvirrad, oredig. *En b. rad af folk.* Se, *hvilken b. mängd af folk!*

BROKIGHET, f. 5. Egenskapen att vara brokig.
BROKIGT, adv. På ett brokigt sätt. *B. klädd, utstofferad.* (Fig.) *B. utmåla.*

BROKISTA, f. 1. Timradt eller kringpåladt rum i vattnet under en bro, fylldt med sten eller murverk samt påtimradt, för att tjena till underlag för sjelfva bron.

BROKOLI, se *Broccoli*.

BROLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Se *Broa*.

BROLÄGGARE, m. 5. En, som i fält gör tjenst som arbetskarl vid broars byggande. Äfv. Pontonier.

BROLÄGGNING, f. 2. Broars läggande. Säges om flottbryggor, pontonbryggor, m. fl.

BROM, bräm, n. 5. sing. (kem.) Metalloid, som utgör radikalen i *Bromsyra*, f. 1.

BROMATERIAL, brömateriäl, n. 5. Material, som begagnas till broläggning.

BROMBÄR, n. 5. Se *Björnbär*.

BROMS, m. 2. 1) Insekt af Tvåvingarnes Ordning, med stor sugmun, honan med kniflika, häftigt stickande käftar. *Tabanus*. — 2) Se *Brems*. [Bröms.]

BROMSKULA, f. 1. Se *Oxbroms*.

BROMÄSTARE, se *Brygg- och Bromästare*.

BROMS, bränns, m. 5. Förening af koppar med tenn, hvartill äfven ofta sättes zink eller bly; nyttjas till förfärdigande dels af flera slags gröfre husgeråd, såsom grytor, mortlar, m. m., dels äfven af flera lyxartiklar samt ringklockor. Kallas äfv. *Malm* eller *Klockmetall*. — *Ss. B-figur, -medalj, -mynt, &c.*

BROMSÄRBETARE, brånns - - - , m. 5. Handverkare, som tillverkar större förgyllda eller bronserade arbeten.

BROMSÄRBETE, n. 4. Arbeta, pjes, föremål, tillverkad af brons.

BRONSERA, v. a. 1. Gifva messing en grönaaktig, antika bronsarbetens färg liknande yta. — *Bronserande*, n. 4.

BRONSERING, f. 2. 1) Den behandling, som användes, för att gifva vissa metallarbeten utseendet af brons. — 2) Åsatt bronsfärg.

BRONSFÄRG, m. 3. Den färg, som antika bronsarbeten ägde.

BRONSFÄRGA, v. a. 1. Se *Bronsera*. — *Bronsfärgande*, n. 4. o. *Bronsfärgning*, f. 2.

BRO- OCH VÄGBYGGNAD, f. 3. Broars och vägars byggande och underhållande.

BRO- OCH VÄGBYGGNADSEMBETE, n. 4. Embete, hvars innehafvare det åligger att hafva högsta tillsyn öfver broars och vägars byggande och underhållande i ett land.

BROOMKOSTNADER, f. 3. pl. Omkostnader, som ett fartyg har vid hamn- eller strandbrygga.

BROPELARE, m. 5. Pelare, hvarpå en bro hvilat.

BROPENNINGAR, m. 2. pl. 1) Afgift, som erlägges vid passerandet af en bro. — 2) Afgift, som erlägges af fartyg, hvilka lägga till vid hamn- eller strandbrygga.

BROPLANKA, f. 1. Planka, som ligger tvärs öfver en brogång.

BROPÅLE, m. 2. pl. — *pålar*. Påle, som är nedslagen i botten af sjö eller ström, för att tillsammans med andra tjena till stöd för en bro.

BROR, sammandraget af *Broder*. Jfr. d. o.

BRORSBARN, n. 5. 1) Barn af ens broder. *Han, hon är mitt b.* — 2) Säges äfv. om dem, hvilka äro födda af broder. *Han är b. med mig. Vi äro b.* — *Syn.* Kusin. *Syskonbarn.*

BRORSDOTTER, f. 2. pl. — *döttrar*. Dotter af ens broder. *Hon är min b.*

BRORSKAP, f. 5. Det ömsesidiga förhållande, som äger rum mellan dem, hvilka druckit brörskål. *Jag har sagt upp b-en med honom.* — Jfr. *Broderskap*.

BRORSKÅL, f. 2. *Dricka b.*, tömma ett glas, en bågare med någon, till befästade af öfverenskommelsen, att båda derefter skola kalla hvarandra »bror» eller »du». *Dricka b. med någon. Vi ha druckit b.* — *Syn.* Duskål.

BRORSLOTT, m. 3. 1) Större lott, som tillförene efter lag, vid arfskifte, tillföll bröder än systrar. — 2) (fig.) Större lotten, större anparten, det mesta. *Taga b-en. Han har fått b-en.*

BRORSON, m. 5. pl. — *söner*. Son af ens bror. *Han är hennes b., b. till henne.*

BRORSK, brosk, n. 5. Böjligt och spänstigt ämne, hvarmed ändarne af benen i en djurkropp vid ledgångarna äro belagda, och som med tiden hårdnar.

BROSKÄKTIG, a. 2. Som till utseendet liknar brosk.

BROSKANS, m. 2. Skans, som försvarar en bro, hindrar fienden att passera den.

BROSKARTAD, a. 2. Som till ämne och beskaffenhet liknar brosk.

BROSKDJUR, n. 5. Se *Amfibie*, 2.

BROSKELLET, bröskelät, n. 5. o. 5. Underlagsträn tillsammans med sträckbjelkarna (vid en tågbygga).

BROSKFISK, m. 2. (nat. hist.) Fisk, hvars skelett består af mjuka eller broskaktiga ben och saknar tydliga reffen. Brukas i plur., för att beteckna en hufvudsdelning af fiskarna.

BROSKHINNA, f. 1. (anat.) Hinna, som betäcker broskben i en kropp.

BROTT, n. 5. *A.* (i fysisk mening) 1) Brytning. Förekommer i denna ursprungliga bem. endast i sammansatta ord, såsom t. ex. Skeppsbrott, Fredsbrott, Löftesbrott, Vänskapsbrott, o. s. v. — 2) Ställe, der en kropp är bräckt eller bruten; den afblottade inre ytan af ett mineral. *B. på tak*, stället, der ett tak är brutet. *B. på kläden*, o. s. v. *Sten*, som glänser i *b-et*. *Grofkornig*,